

paa Anbefalinger fra kendte Mænd i Kommunen. Naar det er en Arbejdsmand, der kommer hos sin Købmand eller Haandværker, hvor han køber sine Fornødenheder, har han heller ikke nogen Vanskelighed ved at faa en Anbefaling, naar han ikke har gjort noget uskikligt; Politivirigheden ser ganske vist efter, men dens Erklæring gaar kun ud paa, at han ikke er straffet, ikke har begaaet nogen Forfølse; og dermed vil han saa almindeligvis kunne opnaa at faa Indfødsret. Den ærede sidste Taler accentuerede, hvor urigtigt det er at give en Udledning Bestilling i den danske Stat, men Betydningen af denne Indledning taber jo i høj Grad sit Værd, naar det er grumme let at faa Indfødsret; naar saa at sige enhver, der ikke har begaaet en direkte Forfølse, kan faa Indfødsret, er det kun en lille Omvej, som disse Folk, der søge Bestilling i den danske Stat, have nodig at gaa, naar de ellers have Udfigt til at opnaa Bestillinger. Helt anderledes vilde Forholdet stille sig, dersom det blev Kommunalbestyrelserne bethedt, at deres Anbefalinger skulde være grundede i, at Vedkommende udfolder en Virksomhed, en fortjenstfuld Virksomhed i Kommunen, som gjorde, at denne Kommunalbestyrelse kendte Manden personlig og derfor kunde give ham en virkelig Anbefaling. Dersom Kommunalbestyrelserne vilde lægge dette til Grund for deres Anbefalinger, saa mener jeg, at man vilde faa et betydeligt Antal færre Andragender om dette og et betydeligt Antal færre Folk, som fik Indfødsret, uden at det herten er dem eller os til nogen Gavn. Disse Bemærkninger vil jeg tillade mig at henstille til det ærede Udvalgs Overvejelse. Det er ikke noget, der kan blive Genstand for Forslag, men det er noget, der kan blive Genstand for Udtalelser her i Tinget, hvilket, antager jeg, vil være tilstrækkeligt til at bringe denne Sag ind i en heldigere Gænge, end det forekommer mig, at den er for Øjeblikket.

Indenrigsministeren (Singerølev): Det ærede Medlem vil ikke ret tillægge Kommunalbestyrelsernes Anbefalinger nogen Vægt og mener, at deres Underfølgelser ikke ere videre omhyggelige. Jeg maa dertil sige, at for Ministeren er det ganske nødvendigt i den Slags Sager at have Kommunalbestyrelsen at støtte sig til, og det er ogsaa højt undtagelsesvis, at man optager Folk paa Lovforslaget, som ikke ere anbefalede af Kommunalbestyrelsen. At man skal kræve, at Kommunalbestyrelsen nøje skal kende hver Enkelt, tror jeg er et for vidtgaaende Krav; i de større Kommuner,

som for Eksempel den, hvori det ærede Medlem hører hjemme, eller i Kjøbenhavn, er det en ganske umulig Fordring at stille; men iøvrigt forekommer det mig, at det er ganske nødvendigt, at Kommunalbestyrelserne have Ret til at stønne nogenlunde frit over, hvilke Momenter de ville tage i Betragtning, naar de anbefale en Mand til at faa Indfødsret. At det ikke skulde være til Nytte for Vedkommende selv, at han fik Indfødsret, forstaar jeg ikke. Thi hvorfor i al Verden skulde han søge om Indfødsret, naar han ikke stønnede, at det er ham til Nytte. Om det er Staten til Nytte at modtage alle de paa de forskellige Lovforslag opførte Personer som Indfødie, kan naturligvis være et Spørgsmaal; men man maa erindre, at det er ikke et for os enestaaende Forhold, at man naturaliserer Folk, naar de en vis Tid have haft Ophold her i Landet, og vi maa jo helst nogenlunde følge de Regler, som kunne siges at være reciprokke overfor os. Forøvrigt vil jeg godt indrømme, at vi i mange Maader ere meget liberale i denne Materie. — Jeg skal nu gøre en Bemærkning til det ærede 2det Medlem for Kjøbenhavn (Magen), som for et Par Aar siden udtalte sig i samme Retning som nu. Jeg udstedte den Gang et Cirkulære til vedkommende Myndigheder under Indenrigsministeriet og indstærkede, hvad der var at iagttage. Jeg udtalte tillige den Gang, at der i ganske underordnede Stillinger — det er et Spørgsmaal, om det kan kaldes Statshverv — nemlig paa Banevogternes Omraade, var ansat en Del Fremmede, særlig Svenske. Jeg fandt det ikke rigtigt at affædige dem, men paalagde dem at søge Indfødsret, forsaavidt nogen af dem ikke var i Besiddelse af den, og det er ogsaa i det væsentlige Ret. — Der findes paa det foreliggende Lovforslag en Sergeant, som søger Indfødsret, og jeg indrømmer, det kan være mindre rigtigt at have en Underbefalingsmand, som ikke har Indfødsret; men derfor søger han ogsaa om at faa den. Jeg skal dog imidlertid tillade mig at gøre opmærksom paa, at naar man tager Vedkommende tvingen som Børnepligtig og forlanger, han skal opfylde Børnepligten, er der ogsaa nogen Grund til at give ham Afgång til de Goder, Børnepligten medfører, og deriblandt, at han kan blive Befalingsmand, i alt Fald Underbefalingsmand. — Hvad angaar den første paa Lovforslaget opførte Person, nemlig en Postassistent, skal jeg tillade mig at bemærke, at han er ikke statsansat. Det er meget muligt, at det ærede Medlem kan gaa ud derfra; thi vi have jo